

Ἐφημερίς τοῦ πολιτευομένου
ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ
Ἐκδότης καὶ ὑπεύθυνος
Γραφεῖα: Κεντρικὴ Ἀγορὰ

ΑΣΤΗΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΡΑΦΕΤΕ ΜΑΣ
ΕΠΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙ
Αριθ. φύλλου 3
Τιμὴ φύλλου δρ. 300
ΜΥΤΙΑΗΝΗ
Παρασκευὴ
13
Ἰουνίου 1947

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΟΜΟΥ ΛΕΣΒΟΥ

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΕ Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΜΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΣ ΠΡΟΣΕΞΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Χαώδης ἡ κατάστασις ἐν Μ. Ἀσίᾳ 1918—1919. Τὰ πρῶτα σφάλματα τῶν συμμάχων μας ἐπακολούθησαν, ἀποχώρησις τῆς Ἰταλίας ἐκ τῆς συμμάχου, σοβαρὸν λάθος αὐτῆς τῆς Ἰδίας Ἰταλίας ὅπου ἐξακολούθησε μέχρι 1940 ἐπαναλαμβάνεται τὸ 1941. Δὲν γνωρίζομεν ἂν θὰ συνεχισθῆ, ἀλλὰ εὐχόμεθα νὰ λάβῃ ἡ πολιτικὴ κατεύθυνσις τῆς Ἰταλίας δικαίαν τακτικὴν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ συμφέροντα ἰδικά μας καὶ δίκαια τῆς χώρας ἡμῶν Ἑλλάδος καὶ δικῶν τῆς συμμέρου. Ἀποχώρησις τῆς Γαλλίας, ἕτερον λάθος διὰ τὴν καταστάσει καὶ εἰς σπουδαίας στιγμὰς ὅπου ἔπρεπε νὰ μένουσιν ἐνωμένοι ὅσον ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γαλλία μετὰ τῶν συμμάχων διὰ νὰ συντελέσουν τὸ ἔργον εἰς τὸ τέλειον, καὶ θὰ ὑπῆρχον πιθανότητες νὰ ἀποκατασταθῆ τελειῶς ἡ εἰρήνη, ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἀποχωρήσεις αἱ ὅποιαι ἐπραγματοποιήθησαν ἐκ μέρους τῶν ὡς ἄνω κρατῶν Εὐρωπαϊκῶν. Αὐταὶ συνέτεινον νὰ δυσχεραστῆσιν καὶ Βαλκανικὰ κράτη καὶ νὰ θέτουσιν ἐμπόδια εἰς τὸ ἀναληπτέον συμμαχικὸν ἔργον τῶν, ὅπως ἡ Βουλγαρία, ὅπου ἐπέμενε εἰς ζητήματα μὴ ἔχων κἀν δίκαιον κατὰ τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα, καὶ μετὰ τὸ 1918.

Τοιοῦτοτρόπως ἐπακολουθεῖ νὰ πραγματοποιεῖται ἐσφαλμένη πολιτικὴ ὡς καὶ στρατιωτικὴ κατεύθυνσις νὰ μὴν παραμένωμεν εἰς τὴν συνθήκην τῶν Σεβρῶν, ἐκ μέρους τῶν τότε Ἑλληνικῶν κυβερνήσεων. Τοῦτο δὲ σურύειν κατὰ μέγα μέρος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐκστρατείας μας, διότι αἱ ἐκάστοτε ἐκστρατεῖαι πρέπει νὰ συνδυάζωνται καὶ δι' ὀρισμένης πολιτικῆς, καταντοῦν τὸν τρόπον τῆς κακῆς διαχειρίσεως τῆς πολιτικῆς καὶ ἐν γένει ἤτο ἐπόμενον ὅτι ἡ Ἑλλάς κατόπιν τῶσων θυσιῶν, ἔπρεπε νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς καὶ πρῶται βασικαὶ αἰτίαι καθῶς ἤτο ἡ ἀποχώρησις τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας.

1920—1922. Ἐναρξίς ὑποχωρήσεως ὡς καὶ πραγματοποιηθέν σὺν τῷ χρόνῳ κατὰ ὀλοκληρίαν συμφῶνως καὶ τῶν ἀναγκῶν ὅπου ἐχρειάζοντο, ἔστω καὶ ἐλάχιστοι μὴ ὑπάρχουσαι αὐταὶ ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως καὶ οἰκονομικῆς φύσεως.

Ζημιὰ! Ἀλλὰ τί ζημιὰ, εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον; Καὶ τελειώσαν οἱ ζημιῆς ἕως αὐτοῦ; Ὅχι, δυνάμεθα νὰ ποῦμε καθῶς γνωρίζομεν καλῶς.

Ζημιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τοὺς συμμάχους, εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν.

Γιατί τόσο πολὺ αὐτὴ ἡ ζημιὰ; Ἀπὸ μιᾶ ὑποχώρησις Ἑλληνικῶν στρατευμάτων.

Διότι ὅταν ὑποχωρεῖ ἑλληνικὸς στρατός καὶ χριστιανισμός, ἐστὶ ζημιὰ ὄχι μόνον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος καὶ χριστιανισμὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ὅλας τὰς χώρας ὅπου ἐμπνέονται ἀπὸ τὰς αὐτὰς κατευθύνσεις καὶ χριστιανικὰς, ὡς καὶ κάθε κράτος πεπολιτισμένον, γιατί ἔγινε ζημιὰ ὅπου δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναφέρουμε εἰς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ οὕτω συνέτεινε νὰ ἐπακολουθήσῃ αἱ ἀποχωρήσεις μετὰ ὀρισμένων κρατῶν ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Καὶ ἔτσι ἐπαναλαμβάνεται ὁ πόλεμος με' ὀρισμένα κράτη ἀντιμέτωπα, ἔστω καὶ διὰ ζημιῶν τῶν 1940—1941, ὡς καὶ ἡ ἐκστρατεία ἐκατομμυρίων λογῶν Ἰταλικῶν, πρᾶγμα δὲ ὅπου ἤτο τεράστιον λάθος τοῦ Μουσουλίνι καὶ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ 1940—1941, διότι ἤτο ζημιὰ ὄχι ἰδικῆ μας, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως τῆς αὐτῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Κράτους του. Λυπόμεθα δὲ πολὺ γι' αὐτὸ ὅπου δὲν ἤτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν οἱ κυβερνῶντες τὴν Ἰταλίαν τότε, ἔπρεπε νὰ δύνανται νὰ ἀντιληφθοῦν εἰς ποῖον σημεῖον κατῆλθε σήμερα αὐτὴ ἡ χώρα τῶν λόγων τῆς κακῆς διαχειρίσεως τῆς, ὅσον εἰς τὸ 1940—1941 καὶ ἐνωρίτερον 1922.

Ἄς προσέξουν γιατί ζημιὰ Ἑλλάδος ἐστὶ ζημιὰ πεπολιτισμένου κόσμου γενικῶς, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπουσιν διότι θὰ εἶνε χειρότερον καὶ τουλάχιστον ἀπὸ χριστιανικὰ κράτη. Αὐτὰ δὲ διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν πρέπει ἡ χώρα ἡμῶν Ἑλλάς νὰ ἐνισχυθῇ καὶ ὄχι οἱ σύμμαχοι νὰ δίδουν πίστιν εἰς Μεσοχρησικὰ κράτη ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν ἀποδειχθῆ ἐπανεπιληθῆν ἔχθρικά διὰ τῶν εἰρηνικῶν προσπαθειῶν μας.

I. M. M.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Ὅχι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐρωτήσις καὶ εἰς ἐμὲ, καθῶς με' ἐρωτοῦσαν, ὅσον ἡ μητέρα μου, τὸ ἴδιον καὶ ὁ πατέρας μου. Ἀλλὰ λόγῳ καὶ τῆς σοβαρᾶς καταστάσεως ὅπου εὐρισκόμην, ὡς καὶ εἰς ἄλλα ζητήματα, ἔστω καὶ μικρῶς ὅπου ἤμουν, διότι εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἔδιδον καλῶς ἀπαντήσεις.

Ἐγὼ ἐδέχθην κατόπιν ἐλάχιστης σκέψεως μου, ἂν καὶ ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἤθελα νὰ πονέσω, ἀλλὰ ἤμουν ἀποφασισμένος, ἐκ τῶν ἰατρῶν ὡς εἶχα ἀντιληφθῆ καλῶς, καὶ κίεον νόημα νὰ τὸν πατήση τὸν λαιμὸν μου ἐκεῖ ἐπὶ τόπου ὡς καὶ ἔγινε.

Αἱ ἡμέραι πού ἤμουν ἀσθενῆς ὑπερέβησαν τὰς σαράντα. Σκελετὸς μόνον εἶχα γίνῃ λόγῳ ὅτι δὲν μπορούσα νὰ φάγω τίποτα.

Ἀμέσως βλέπω διαφορὰ, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐτακτοποιήθη τελειῶς.

Αὐτὰ ὅλα με' ὑπενθύνουν ὅτι ὄντως, πραγματικῶς ὑπάρχει θεία δύναμις.

Ἡ σκέψις μου δὲ διαί νὰ γίνωνται οἱ διωγμοὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἄρχισα νὰ ἐνδιαφερόμαι καὶ νὰ ἐξακριβῶν διάφορα ζητήματα διὰ ἐρωτήσεών μου, ἀλλὰ εἰς μικρὰν ἡλικίαν θέματα σοβαρά, ὅπου δὲν μπορούσαν νὰ με' ἀπαντήσουν οἱ γονεῖς μου ὡς καὶ ἄλλα, συζητῶντας τοὺς αὐτῆς φύσεως θέματα καταστάσεως πληθυσμῶν, καθῶς θὰ ἰδοῦμε ἐν συνεχείᾳ.

Ἀλλὰ περισσότερον ἀπ' τὰ ἄλλα με' ἐνδιέφερε ὅτι εἶχα ἀντιληφθῆ πὺς ὅτι παρακαλοῦσα 90 τοῖς ἑκατὸν ἄνευ ὑπερβολῶν κατὰ σημερινὸν ὑπολογισμὸν ὅσον θυμᾶμαι τὰ ζητήματα τὰ ὅποια παρεκάλεσα ἀπὸ τότε ἕως τώρα, καὶ αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν εἶχαν καὶ οἱ γονεῖς μου ἐν γενομένη συζητήσεως τῆς οἰκογενείας σοβαρῶς, διότι ἐτίθεντο ζητήματα ὅπου δὲν μπορούσε νὰ γνωρίζῃ οὔτε ἡ μητέρα μου, οὔτε καὶ ὁ πατέρας μου, ὅσον ἂν θὰ πραγματοποιοῦνταν ἡ ὄχι, ὡς ἐπίσης καὶ ζητήματα ὅπου δὲν ἤθελον εἰς γνῶσιν τοὺς καθόλου, τὰ ὅποια εἶχα παρακαλέσει ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Αὐτὰ δὲ με' ἐξανέγκασε νὰ συλλάβω σκέψιν καὶ νὰ παρακαλέσω διὰ ἕνα ζήτημα ὅπου δὲν ἤτο εἰς γνῶσιν τῶν γονέων μου ὡς καὶ πρῶτον ὅπου εἶχα ἀποφασίσει μόνος νὰ ζητήσω σημεῖον ἐξ ἄνωθεν, εἰς ἐσᾶς ψέμμα, εἰς μερικὸν ἀναγνώστας ἴσως, ἀλλὰ εἰς ἐμένα αὐτὰ ὅπου γράφω "δὲν τὰ σβύνω, ἀρχισα νὰ παρακαλῶ τώρα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων μου ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν, τί συμβαίνει σπῆτι ὅπου μέναμε, ἤμουσιν δὲ πάντοτε προσεκτικῶς ἀπὸ μικρὸ παιδί εἰς τὰ παιχνίδια μου, καὶ ἐπὶ γαίνα καὶ ἔπαιρνα τὸ ψωμί ἀπὸ

ἕνα φούρνον πού βρισκόταν ἐν ἀποστάσει τῆς οἰκίας μας τὸ ἐλάχιστον 700 ἕως 800 μέτρα. Καθυστερήθη δέκα λεπτὰ ἐκεῖ, καιρὸς ἤτο συννεφώδης καὶ βροχὴ ψιλὴ, ἕνας κεραυνὸς ὅπου δὲν ἔχω ἀντιληφθῆ ἄλλον εἰς τὴν ζωὴν μου μέχρι τώρα. Ἡ λάμψις ἤτο τόσο μεγάλῃ διαρκείας, ὡς καὶ ἡ δόνησις, ὅπου δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω, νομίζω ὅτι εἶνε ἀκόμη τώρα, παρ' ὅλον ἔχουν περάσει ἄνω τῶν 28 ἐτῶν.

Τὶ συνέβη; Βλέπουμε τὴν μητέρα μου νὰ ἔρχεται τρεχάτη καὶ ἴσα ἴσα πού ἤλθε καὶ λιποθύμησε. Τρόμος μᾶς ἔπιασε, λίγο ἔλειψε νὰ μένη ἐκεῖ. Τὴν συναφέραμε οἱ παρνευθέντες ἐκεῖ, ἤρθε δὲ ἐκεῖ διότι δὲν ὑπῆρχε ἄλλο σπῆτι γνωστὸ καὶ πλησίον, ἐπειδὴ ὁ φουρνᾶρος ἤτο καὶ παιτριώτης μας καὶ ἔμενε ἡ οἰκογένεια ἐκεῖ εἰς τὸν φούρνον. Τέλος τὴν ἐρωτοῦμε, με' δυσκολία μᾶς λέγει ὅτι ἀστραπὴ καὶ μιὰ βροντὴ. Δὲν μπορούσε νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἀ μᾶς πῆ περισσότερα καὶ πὺς ἤλθε ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Καὶ ἀναλαμβάνουμε μαζί με' τὸν φούρναρον νὰ πάμε εἰς τὸ σπῆτι μας νὰ δοῦμε τί συμβαίνει, ἐγὼ δὲ 7—8 ἐτῶν 1917—1918.

Ὅταν φθάσαμε, ὁ φούρναρος ἐξήγησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ἐγὼ τὸν ἀπαγορεύω καὶ λέγω θὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ἀλλὰ με' προσοχή. Ἀπὸ μικρῶς αἱ συμβουλαὶ μου ἤταν χρήσιμοι. Μόλις ἀνοίγουμε λιγάκι, βλέπουμε νὰ ἐξέρχεται καπνὸς πολὺς καὶ νὰ ἀναγκασθοῦμαι νὰ περμιένουμε ἀρκετὰ διὰ νὰ μποῦμε μέσα. Τὰ δωμάτια εἶχαν γεμίσει καπνὸν, ἂν καὶ αὐτὰ ὅλα πού λέμε ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ κεραυνοῦ θὰ εἶχε παρῆλθῃ τουλάχιστον 3 τέταρτα τῆς ὥρας ἴσως καὶ περισσότερον.

Τὶ εἶχε συμβῆ. Αὐτὸ ἤτο τὸ σημεῖον πού εἶχα ζητήσῃ οὔτε τις ἡμέρες, εἶνε ζήτημα ἂν εἶχα παρακαλέσει ἐλάχιστες ἡμέρες. Ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει μέσα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ παραθύρου τζαμιῶν καὶ κ νατιοῦ. Τὸ τοίχωμα τῆς οἰκίας ἤτο χονδρὸν καὶ ἄφησε σοβαρὰ ἴχνη τὰ ὅποια δὲν ἐχάθησαν. Εἰς τὰ τζάμια ἀρκετὴ μουντζούρα ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἡ ὅποια δὲν ἐβγαίνει οὔτε με' πλύσιμο, καὶ εἶχε γεμίσει ἀσπίδες καὶ καπνὸ τὸ σπῆτι. Ὅσον ἡ μητέρα μου μόνη δὲ ὄχι μόνον ἐφοβήθη, ἀλλὰ καὶ ὅποιος νὰ ἤτο, ἤτο ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ μέσα καὶ νὰ μὴ φοβηθῆ.

Αὐτὸ ἤτο σημεῖον βεβαίωτατον πλέον δι' ἐμὲ παρὰ τῆς θείας δυνάμεως.

Τέλος πολλὰ ἀλλὰ ὀλίγα θὰ συμπεριλάβωμε ὅσον θὰ δυνηθοῦν νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν καλῶς οἱ ἀναγνώσται μας γενικῶς.

1918—1919 μίαν διαταγὴν

ὁ πατέρας μου νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Λέσβον διὰ ἐξετάσεις πρὸς προβιβασμὸν ἐπαναλαμβάνεται τηλεγραφικῶς λόγῳ τῆς γνωστῆς του ἱκανότητος καὶ διαχειρίσεως τῆς ὑπηρεσίας ὅπου ἤτο, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀδυνατεῖ διότι εἶχαμε καταστραφεῖ κυριολεκτικῶς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς μου ὅπου δὲν εἶχε περάσει οὔτε ἕνας χρόνος μᾶς εἶχαν στοιχίσει πάρα πολλὰ καὶ ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις πρὸς προβιβασμὸν ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν 2—3 μηνῶν διατάσσεται νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τελωνοσταθμάρχου τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ὡς καὶ ἔγινε, ἀναχωρεῖ πρῶτος ὁ πατέρας μου, καὶ εἰς ἐβδομάδες μᾶς στέλνει ἕνα μέτρον καϊκίαν καθῶς βέβαια δὲν ὑπάρχουν εἰς Ἁγιον Εὐσταθίου μεγάλα διότι μὴ ἔχων λιμένα, μόλις φθάσει ἐκεῖ τὰ τραβοῦν ἔξω.

Τώρα ἤμουν βέβαιος ὅτι ὑπάρχει θεία δύναμις, ἀλλὰ καὶ κατὰ σκέψιν ἰδιαίτερα ὅπου δὲν το εἶπα εἰς τοὺς γονεῖς μου νὰ ἀντιληφθῶ ὅτι ἰδιαίτερος ἀ θρωπίνης τάσεως καὶ σκέψεως ἤταν αὐτὰ ὅλα ὅσα γράφομεν σήμερον ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, φαινόταν ὅτι κατὰ τὸ ἰδιαίτερον ἡ θεία πρόνοια καὶ οἱ ἅγιοι εἶχαν περικλήσει ἐντὸς τοῦ πνεύματος μου.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὄλαι αἱ σκέψεις μου λαμβάνουν ὡς καὶ αὐτὰ τὰ παιχνίδια μου ἀκόμη σοβαρὸν χαρακτήρα καὶ ἡ κάθε ἐργασία μου πού ἐπακολουθεῖ μέχρι τώρα. Οὕτω δὲ ἀντελήφθη ὅτι κατὰ ἰδιαίτερον προορισμὸν θὰ ἀναλάμβανα ἀλλὰ πὺς καὶ πότε ἄγνωστον.

Ἡ σκέψις μου γίνεται περισσότερον πού θὰ κατευθυνθῶ; Ἐναγκάσθη νὰ παρακαλέσω ἀρκετὲς ἐβδομάδες ἐντὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ σπῆτι μας εἰς τὰς ὡρας τῶν προσευχῶν μου τὸ πρῶν καὶ τὸ βράδυ, εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν δὲν γνώριζα καλὰ ἀκόμη ἂν ὑπάρχουν ἅγιοι καὶ τί θὰ πῆ ἅγιος. Ἀναλαμβάνω νὰ μάθω με' τρόπον ἐκ τῶν γονέων μου ὡς καὶ ἐκκλησίας, ἀλλὰ με' συμπαράλαμβάνει ἄλλη σκέψις ὅτι ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἅγιοι δὲν μποροῦν νὰ με' βοηθήσουν ἂν πρόκειται νὰ γίνω κατὰ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐφόσον ἐνδιαφερόμουν τόσο πολὺ καὶ ὁ χριστιανισμὸς ἤτο ἐν διωγμῷ. Θεὸς μου ὑπάρχει λέγω μέσα μου βοηθήσε με ἂν πρόκειται καὶ εἶμαι διὰ κατὰ τὸ ἰδιαίτερον τοῦ χριστιανισμοῦ μας, καὶ στοὺς ἅγιους μας βοηθήσετέ μου, διὰ τὴν θεῖαν δύναμιν πεποιτισμένην πλήρη ἀλλὰ διὰ τοὺς ἅγιους, ὄχι ὅτι ἀμφέβαλα ἀλλὰ θὰ με' βοηθήσουν.

Τώρα οὔτε αὐτὴ ἡ σκέψις μου αὐτὴ δὲν τὰ ἐγνώ-

